

csak ne mentesse, mert már mindent bevallott, érti?! Mindezt Ferike mesélte el Ilkának. Ott ült a földön a kislány lábánál, szorgalmasan tépkedte a fűvet, és igyekezett természetesnek venni Ilka sápadtságát, gyengeségét, hamar kifulladású beszédét, s megpróbált úgy mesélni, hogy az ne rémítse meg kis barátját. Csak akkor jöhetsz el hozzá, mondta Mamóka a boltban, ha nem izgatod fel semmivel. Tudom, fenyegette meg, tudom, hogy mindenféle bolond dologról sutyorogtok, főleg te, aztán amilyen érzékeny gyerek az én unokám, mindent a lelkére vesz. Ferike megígérte, hogy semmiről nem fog mesélni, de azért azt sehogy nem állhatta meg, hogy a legfontosabbakat ne említse. Szerencsére Ilkából a magas láz kiirtotta a kínzó lelkifurdalást, a betegsége előtti események olyanok lettek, mint langyos nyári délutánon az elmúlt hideg tél emléke, egykedvűen hallgatta Ferikét, majd éppen annál a résznél, amikor a fekete autó legördült a völgyből, lehunyta a szemét, jelezte, mennyire elfáradt. Igen, jutott eszébe kis hallgatás után Ferikének, azért a legfontosabbat csak elmondom, képzeld, megkerült Rozál, bizony. Ki tudja, honnan és hogyan, de egy hajnalban ott állt Varga bácsiék kapuja előtt, és türelmesen várta, hogy beengedjék. Na, ez jó hír, mi, mondta izgatottan, és megfogta a kislány kezét. Ilka nem nyitotta ki a szemét, de lassan elmosolyodott, s parányit moccant a keze, éppen csak annyit, hogy Ferike megnyugodjon, a baj elmúlt, minden rendben lesz ezután. Biztos volt benne, eljön majd egyszer az a pillanat is, amikor elmesélheti, mi történt vele akkor ott az öreg Buro kertjében, amíg rájuk nem törték a kaput, s meg nem látta Ilka hófehér arcoskáját, amit azóta, hogy leszakadt vele az ág, nem is remélt többé, el fogja majd mondani, hogy tudja, Ilkának köszönheti a megmenekülését, s azt is elmondja, mennyit imádkozott nagyanyja sötét szobájában az ág fölött lévő szentképnek könyörögve, melyen a haragvó tengeren Jézus áll egy csónakban, és kezét óvón a rémulten kuporgó halászok fölé tartja, imádkozott, hogy mentse meg Ilkát is, ne csak a halászokat, és megígérte, hogy cserébe hinni fog benne, és elmegy majd a templomba is, ahol pedig halálra fogja unni magát, szóval mindezt majd elmondja egy megfelelő pillanatban, amikor már futva másszák meg a domboldalt, most csak legyen csend, olyan, de olyan csend, amelyben hallani, hogyan pereg az érett eper, hogyan fészkelődnek a jóllakott tyúkok az árnyékban, olyan csend, amelyben csak Ilka egészséges, nyugodt szuszogása hallatszik, a legszebb hang ezen a bágyadt nyár végi délutánon.

Tatár Sándor

S MEGINT ELÖLRŐL...

I

Feszülj e roncs s a túlsó part közé.
 Botladozásom viselje el tested.
 Ez imbolygó süge, míg tart a part felé,
 ne is tudja, mily könnyen odaveszhet.

Köldököd, hasad lássa, melled, gyíkokat,
köveket, felhőt, mirhát, mely segít,
s mint húznak ujjárnyak a partra csíkokat –
és önélküle nincs se túlsó part, se híd.

Nem; ne így óvd. Csak merjen látni is.
Hisz úgyis tudja, hogy ő a folyó is.
Minden egyikben ő a másik is,
és mégis szép e vérsaras golyóbis,

melynek sarán két lábbal jó, ha áll;
nem elegáns, de önmentő a terpesz,
s mert szövetségest kívül biztos nem talál,
hazudhat Istent, ki majd megkegyelmez.

II

Lebukni egyszerre a téli nappal;
az lenne már jótétemény.
– Hol semmi negéd nem vigasztal,
amikor a tény jégkemény.

Ahogy a nádcsonkok a jégbe fagynak,
mozdíthatatlan lenne már fejem –
mik emelhetnék, már üres szavak csak.
Szánalom, kegy vagy ármány mit sem árt nekem.

Pont. Csont és punktum. Nem kerülgetni semmit.
Engem kerülgessen, ki emlékezni vágy
(nem tudom s nem is érdekel, ki mennyit).
Egyszer minden nyár elvirág

És minden csónak megtelik iszappal;
de aztán újra bont bugát a nád:
nem bukhatom alá a téli nappal –
szeretet? bilincs? hit? vagy gyávaság?